

MULȚI VOR SCRIE DESPRE EL

Generația mea — scriitori și artiști — își scutură ultimele frunze. Ne aflăm în toamnă înaintată ; iarna bate la ușă — lîntoliul alb al zăpezii se apropie...

Da — dar nimeni nu se aștepta ca tocmai frunza asta — cea mai viu și cu mai multă fantezie colorată — să se desprindă așa, deodată, răpind cu ea tot ce are uneori viața mai de preț : gluma, rîsul, veselia !

Cum poți să scrii un necrolog despre Tudor Mușatescu ? Cum poți să-ți închipui că ochii lui de veveriță nu-i mai joacă în cap și nu mai aruncă miriadele de scînteii ale inteligenței ; că fascinanta lui vervă a amuțit ; că duhul lui nu mai stăruie aici între noi, ca să-i simțim, mereu uimiți, nepotolita efervescență ?

Nu ! pentru asemenea oameni, nu poți să așezi alături acele cinci litere, cu care să anunți resemnat lumea că au murit. Fiindcă e neverosimil ; și fiindcă — în primele clipe cînd se încheagă grăbit aceste rînduri — amintirile se aglomerează cu suatele unele peste altele, adunate în lacrimile prin care străbat luminile unei prietenii de o jumătate de veac...

Vor crește aceste amintiri, se va limpezi trecutul și atunci mulți vor scrie despre Tudor. Se va vorbi desigur că nici un dramaturg român, de la Caragiale pînă azi, n-a mai adus în teatru un accent atît de personal de umor. Se va scrie despre spiritul lui de observație, despre tipurile create de el, despre delicatul lui lirism, despre proza și versurile lui, ca și despre acele surprinzătoare cugetări săptămînale din **Contemporanul**, care deschid perspective pentru analizarea mai atentă a operei lui.

Însă acei care l-am cunoscut mai de aproape vom adăuga pagini emoționate despre sufletul lui. Ne vom aminti atunci de promptitudinea cu care sărea Tudor să ocrotească și să ajute pe oricine se afla la vreo cumpănă a vieții ; de generozitatea lui colegială, cînd ca director de teatru, înfruntînd diverse opuneri, își deschidea stagiunea cu piese românești — sau cînd, asistînd la vreo premieră originală, în loc să birfească, era primul

care sărea cu aplauzele, cerînd ca autorul să apară la rampă...

...La acea rampă, ale cărei lumini desfata atîtea orgolii și la care el, cel mai ovaționat dintre toți, n-a apărut niciodată.

MIRCEA ȘTEFĂNESCU